

Pasvalio rajono savivaldybė
Joniškėlio Gabrielės Petkevičaitės- Bitės gimnazija

IV a (g) Klasės mokinė

Indrė Ilgutytė

Esė

Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursas

Mokytoja Genia Urbaitė

Joniškėlis
2011

„Tiesiog aš priklausau tiems laikams...“

„Ne jiems, o mums, ne dėl jų, dėl mūsų. Aš perlaužiu save ir atiduodu tau pusę...“
Balsas tampa nevaldomas. Keistas gumulas užspaudęs gerklę. O aš esu savo mažame, pačios susikurtame pasaulėlyje.

Siena papuošta kalėdinėmis lemputėmis iš prekybos centro. Jos įrėmina iš nuotraukų, piešinių, atvirukų sukurta atsiminimų paveikslą. Štai žiūriu į iškarpa iš žurnalo, kurioje mėgstamos grupės atvaizdas. Dievinu šiuos vyrus. Tiksliau, jų kuriamą muziką. O dar tiksliau, dainų tekstus. Šie vaikinai pasiekė gyvenimo tikslą. Ir aš pasieksiu.

Man patinka, kad jų žodžiuose yra tiesos. Vien tiesa... Vaikinių kuriamuose dainų tekstuose tik tai, ką jie mato aplinkui. Nėra meilės, gerumo ir „rožinių pop burbulų“. Yra tik tiesa. Ir velniop viską! Aš tikiu jais. Jie tapo mano dalimi jau tada, kai draugės siuvo lėlėms barbėms rūbelius. Tai jie mane užaugino ir leido suprasti, kas yra tikrasis gyvenimas. Arši kova už būvį. Būdama dar maža mergaičiukė elgiausi lyg stiprus ir plėšrus šuo. Aš nenorėdavau matyti gėrio. Man nepatiko aplinkinių žmonių teikiama pagalba ir tas liguistas dėmesys, noras padėti. Kiekvieną vakarą rašydavau žodžius, kurie man asocijuodavosi su blogiu: „Neapykanta. Šleikštulys. Ašaros. Juoda. Kraujas. Žaizda. Palikimas. Skaudinimas. Verksmas. Tuščias kambarys. Metalas. Raudonos akys. Piktas šuo. Tuščias langas. Susimaišiusios mintys. Kančia. Šukės. Drumzlinas skystis. Sulūžusi lėlė. Pyktis. Įniršis. Venos. Skausmas. Uždraustas vaisius. Bausmė. Sielos vagis. Tuštuma. Blogis. Laukinis gatvės šuo. Vienišas vaikas. Dūris. Juodas nagų lakas. Siela. Deganti ugnis. Alkoholis. Vertybių neturėjimas. Skenduolis. Plastmasinės rožės. Svajonių atėmimas. Paranoja. Agresija. Snaiperis. Ginklas. Randai. Skausmas. Dusulys. Gotai. Kankinimas. Mirtis. Likimas. Išgyvenimas. Kulkos. Šūvis. Sustosiu. Sustingsiu, suklupsiu, supūsiu. Sunaikinsiu.“

Aš niekada nebuvo ir nebūsiu lėlė barbė. Bet giliai širdyje mylėjau spalvotą pasakų pasaulį. Dabar nešioju abejingumo skydą, saugantį mane nuo supančio blogio. Jei gimčiau iš naujo, nenorėčiau tapti savimi. Netikėčiau „žvaigždėmis“, nesistengčiau būti panaši į jas. Tai vėl mane sunaikintų. Ir vėl nebemokėčiau džiaugtis saulės spinduliu ir tapčiau žmogumi, nemokačiu mylėti kitų. Ir savęs.

Konservai: taip ar ne?

Televizija, radijas, visa žiniasklaida. Aplink tik misteris siaubūnas „E“. Jis gardžioje dešrelėje, kurią suvalgiau pietums, ir net traškioje morkytėje, kurią kramsnoja tviskančiomis lyg perliukai akimis žiurkėnas Mykolas. Ir dar iš televizoriaus ekrano neišlendančios Drąsaus Kedžio istorijos. O dabar dar šią mišrainę pajvairino ir pavogtos piniginės bei kitokie niekučiai.

Ši rytą stotelėje, belaukiant troleibuso, mane užkalbino senutė. Pasiteiravo kiek valandų, ir dar ilgai tyliai bumbėjo, kad bijo nebespėsianti nusipirkti daržovių iš turgaus. Ilgai slapčiomis ją stebėjau. Man kažkodėl gražūs senyvo amžiaus žmonės. Jie lyg „google.lt“. Visažiniai. Viską žino apie liaudies mediciną, nusimano apie politiką, kaip ir daugelis nemėgsta vis labiau plinkančio Kubiliaus, už visus geriau žinantys kokie orai bus vasarą, nors dabar tik gruodis. Velnias. Mintys ištaškytos lyg lietuviai po visą pasaulį. O man iš galvos niekaip neištripsi sutikta senutė. Pasirėmusi lazdele, kuriai, ko gero teko matyti ir Antrąjį pasaulinį karą. Išbalusi. Vos krutanti. Burnoje klapsintys protezai (matyt, ir vaistinėje apsilankys).

Koks garsus telefono skambutis!

- Alio,- pasakiau vos pakėlusį baltąjį „laidinio“ telefono ragelį... Stebiu laikrodžio rodyklę. Smailioji apsisuko daugiau nei 360 laipsniu. Nutirpo ranka. Smagus dilgčiojimas. Aš vis dar plepu su močiute. Ir kodėl aš paklausiau, ar vakar matė laidą „Šok su manim“?! Dabar daugiau nei pusvalandį tik it girdžiu: „Žmonės šiais laikais nebemoka šokti, tik voliojasi grindimis“. Keistas juoko priepuolis apėmė mane. Verčiau Smoriginas to niekada neišgirstų- pagalvoju. Galiausiai atėjo serialų metas. Šventas laikas. Neužkalbinsi, neprisiskambinsi ir niekada niekada negausi patarimų tada, kai Chulijus Ignasijus peršasi Marijai.

Atsisveikinusi nusprendžiau nieko neveikti. Bet veikiau. Užsigalvoju. Ir kodėl tos močiutės tokios nesuprantamos? Piktinasi televizija, tačiau nė su laužtuvu neatplėši nuo žydrojo ekrano. Keisti tie žmonės. Jaunosios mamytės bijo vaikus išleisti į viešesnes vietas, nes aplinkui lyg virusas siaučia pedofilai. Močiutės iš paskutinių pinigų perka maistą su didžiuliu užrašu „be jokių E“. O ir mano tėvai taip paskendę kasdieninėje rutinoje, kad net su meškere neištrauksi. Visi pamiršo nuostabų, paprastą bendravimą. Grįžę po sunkios darbo dienos, minkštąsias kūno vietas tupdo į išsėdėtus fotelius ir maigo televizoriaus pultelį. Kartais pagalvoju, gal aš likau viena, kuri į rankas paima tušinuką ir rašo laiškus, kuriuos pamiršta išsiųsti. Ir vis dėlto gal ne žmonės, o aš čia keista, kad nesu iš tų, kurie pasineria į šaltai chaotišką pasaulį?..

Konservai- štai ko man trūksta. Taip aš vadinu vertybes. Jas sukiši į stiklainį, kad ilgiau išsilaikytų, ir nustumį į giliausią rūšio kampą. Prisimeni tik prabėgus ilgam laiko tarpui. -Velnioniškai keistai žavi mergiotė aš,- tariau sau veidrodyje, kai nusprendžiau pertvarkyti nuotraukų albumą (kai buvau mažas, kartu su tėčiu jį vartydavau tada, kai jis būdavo liūdnas). Keista tradicija, tačiau šeimos konservai, kuriuos atidariau ir nusprendžiau, jog verta prisiminti jų skonį. Paskambinsiu močiutei ir pakviesiu vakarą praleisti kartu su mumis. Gal bent savo šeimą ištrauksiu iš šios modernios dėžės. Nors ir vienam vakarui.

Pamirštas geriausias draugas

Aš jaučiu, kai tau rieda ašaros. Girdžiu, kai nekenti viso pasaulio. Suprantu tave, nes viską išsipasakoji. Man patinka, kad pasitiki manimi ir supykusi uždarai kambario duris. Bet aš tavęs nesuprantu. Tu šauki tiesiai man į veidą. Numeti į tolimiausią kampą, po to paimi ir atsiprašai. Apkabini... Mano minkštas skruostas sugeria tavo sūrias ašaras. Keisčiausia, kad dabar mane vis dažniau pamiršti. Vis dažniau matau tave besišypsančią, tačiau man nepasisakai kas tau nutiko, kad veidą puošia šypsena. Nepapasakoji, kodėl sąsiuvinio kamputyje pieši širdeles. Parlėkusi namo, net nepastebėjai, kad rankinę sviedei tiesiai į mane.

Pamenu... Švietė kaitri saulė. Aš buvau tavo glėbyje ir abu užsižiūrėjome į jūrą. Tada pirmą kartą išvydome ją- didžiulę banguojančią balą. Tai buvo pirmasis tavo jūros apibūdinimas. Dar pamenu, kad tu kremuoto dėdulės paprašei mane pasaugoti, nes norėjai pabraidyti ir pasitaškyti su kitais vaikais. Tuomet iš po skėčio stebėjau, kaip tu lyg varliūktis turškeisi vandenyje. Gaila, kad dėl garsaus alaus sriūbčiojimo iš skardinės negirdėjau tavo juoko. O netrukus pirmą ir paskutinį kartą paragavau alkoholio- storulis mane aptaškė. Bet buvo taip gera, kai atbėgusi suspaudei mane šlapiomis rankytėmis. Praleidome puikias atostogas. Nuo šios išvykos prasidėjo mūsų įvairiaspalvė draugystė, patyrusi įvairiausių akimirku. Įdomu, ar tu dar atsimeni, kai man liepei niekam nesakyti, kad sudaužei mamos arbatinuką. Aš vis dar saugau tavo paslaptį.

Kažkada aš buvau pats svarbiausias ir ištikimiausias draugas. O dabar? Dabar mane įkišai į didžiulį juodą maišą kartu su kitais rakandais. Tau atsibodo, kad esu tavo kambaryje ir nebeturiu jokios kitos paskirties, kaip „surinkti“ dulkes. O aš, naivus žaislas, tikėjau, kad nemelavai sakydama, jog amžinai liksime draugais.

Vienatvės spalvos

Tupiu. Mane erzina šis bumbulas. Trankau jį, o jis skrieja atgal. Niekšas. Negaliu nurimti jau visą valandą. Pražiopsojau pietų miego metą. Niekis. Tuoj aš tą apvalųjį storulį įveiksiu ir snūstelėsiu. Dar ta kvaila eglutė. Išpustyta lyg į puotą suruošta princesė. Pasikvėpintų, o tai trenkia lyg nuo laidojimo namų. Aplink mane vien spalvoti kaspiniai ir blyksinčios švieselės. O aš tupiu. Esu piktas ir tupiu.

Berniukas juokiasi iš manęs. Bet aš ant jo nepykstu, jis geriausias mano draugas. Mes su Tomu dalinamės viena lova. Kai jis atsiveda draugų, aš bėgu į virtuvę. Ir vėl tupiu. Tada jaučiuosi vienišas. Visi namai išpuošti margumynais. O aš pilkas. Ir vienišas. Pasiprašyčiau į lauką, bet šeimininkė Zita manęs neišleis. Vėl šauks: „Dar uodegą nušalsi!“. Na, ir gerai, einu, patrankysiu tą kvailą žaislą. Jei ne tas erzinantis miško kvapas, pasibūčiau čia ir ilgiau. Dabar tik sutvarkysiu senas sąskaitas su įžūliuoju šiandienos priešu ir lėksiu miegoti.

Velniava. Užtrukau ilgiau nei planavau. Pavargo letenos. Ant palangės turėčiau pasijusti geriau... Kaip gražu. Apšviesta gatvė. Kiek daug puraus ir šalto sniego. Bet net jis jaučiasi laimingas. Snaigės turi begalybę draugų, o mane visi užmiršo. Nenoriu būti vienas...

Aplaksčiau visus namus. Nė gyvos dvasios. Kniaukiau nesavu balsu, bet veltui. Vėl teks leisti laiką vienam. Ir su mirgančiomis lemputėmis. Jos vienintelės į mano gyvenimą įneša spalvų... Kvailos puošmenos. Jos linksmos, o aš ne! Jos spalvotos, o aš pilkas! Jos blyksi, o aš..! Aš? Aš pavydus! Nė pats nesitikėjau ištarti šių žodžių. Niekas nežino, kaip jaučiuosi. Kvailos šventės. Dėl jų likau užmirštas. Jei tik mokėčiau kalbėti, visiems išrėžčiau, ką manau apie tokį šeimynos elgesį.

Girgžda sniegas. Kieme girdisi pažįstamas juokas. Visi jau namie. Šeimininkė mane paima ant rankų ir pabučiuoja į pūkuotą kaktą. Miela ji. Aš vėl su šeima. Pamiršau visus piktus žodžius. Vienatvė man nepatinka. Tuomet jaučiuosi pilku katinu. Chi chi... Mane suima juokas. Aš toks ir esu. Tik dabar ant mano kaklo užrištas didžiulis rožinis kaspinas. Aš jau nebe vienišas. Esu papuoštas kaip ir visi namai. Tik aš žavesnis. Esu pilkas, rožinis katinas. Ir vėl žaidžiu su kalėdiniu eglutės bumbulu. Ir vėl tupiu. Tiesiog tupiu.

Išsvajota spalvų paletė

Noriu, noriu, noriu... Svajoju, kad noriu. Mano svajonės tai... Ne, jos kitokios.

Jos primena žvaigždes, nes suteikia laimės, net nepasiekiamos. Gal niekada ir nepamatysiu, kaip iš dangaus krenta šviesuliukas, bet žinosiu, kad taip gali atsitikti, ir lauksiu jo kiekvieną vakarą prie didžiulio lango. Aš niekada nesupyksiu ant žvaigždės, kad ji nenukrito, kaip nesupyksiu ant slapčiausių, bet dar neišsipildžusių svajonių.

Užsinoriu sportinio automobilio ir štai gerokai pasistengus jis jau mano kieme. Tik įsėdusi į jį suprantu, jog ne ši transporto priemonė tikroji laimė. Lygiai taip pat, kaip užsinorėjau nuvykti į Palangą ir pamatyti jūrą. Trumpas noras man sukėlė šypsnių veide.

Vaikystėje buvome laimingi. Kišenėje turėdami 50 centų suprasdavome, kad šokolado šalies nenusipirksime, bet ar nešaunu nusipirkti saldainių, atsigulti pievoje ir svajoti. Kai pasineri mintyse, drugelis kutena nosį, net neįjuntamai veide atsiranda šypsena.

Svajonės daro mus laimingus ir lengvus lyg drugelio mostas sparnais žvaigždėtame danguje. Verta svajoti, savo troškimais dalintis su kitais, priversti pilką pasaulį nusišypsoti. Tik aš ir tu esame dailininkai su teptuku rankoje ir molbertu priešakyje. Tik tame „molbertpasaulyje“ galime susikurti tokią spalvotą ateitį, kurios trokštame. Aš jau kuriu savo naują piešni, o tu?

Nesuprastas pasaulis

Man jau 18 metų. Jaučiuosi didelė mergina. Jau atsakau už savo veiksmus. Galiu pirkti alkoholi. Nebereikia grįžti į namus prieš vakaro žinias. Atrodo, kad viso šito laukiau amžinybę. Troškau būti didelė. Bet ar dabar aš laiminga?

Ne! Na, gal ne toks griežtas „ne“, tačiau man trūksta vaikystės. Trūksta ryškaus rožinio kaspino savo baltapūkiuose plaukuose. Trūksta laisvumo. Noriu, kad mama šukuotų plaukus. Noriu, kad tėtis mokytų važiuoti dviračiu. Noriu tikėti loterija ir Kalėdų seneliu. Ne, gal geriau noriu sulaukti Velykų ir gauti daug šokoladinių kiaušinių. Dar noriu tėvams išduoti sesers paslaptis. Chi chi... Su kokiomis laimės pilnomis akimis lėkdavau pas juos... O po to nekėsdavau savęs. Ir tada mane vakarais kankindavo tas mažas kirminiukas. Bjaurybė. Skruostais riedėdavo skaidrios ašaros. Nors pykstu ant savęs ir dabar už tokį elgesį, bet man juk būdavo viskas atleidžiama. Aš juk tik vaikas.

Ir dabar tebesu maža mergaitė su rožiniais kaspinais, tik, gaila, didelės ir abejingos kalės kūne. Dabar aš nemėgstu kitų žmonių problemų. Gyvenu savo pasaulyje. Į jį raktus turi tik keli nuostabūs žmonės. Užtenka rankos pirštų suskaičiuoti. Paprieštarausiu sau. Aš ir dabar esu laiminga. Velniškai laiminga. Idiotai tie, kurie mano, jog vaikai laimingesni už suaugusius. Taip, jie turi žymiai mažiau problemų ir pareigų. Tačiau neturi tos daugybės laiptų į laimę.

Žmonės, nemokantys džiaugtis šviežiai iškeptu ir nepaskrudusiu pyragaičiu, neverti net senos sudilusios automobilio padangos, prie kurios prilipusi dar senesnė kramtomoji guma. Matydami piktą ar liūdną žmogų nemanykite, kad jis turi problemų. Galbūt jis tik saugosi nuo jūsų ar aplinkinių. Tokiam žmogui svarbi tik artimų žmonių nuomonė, nes jie žino apie giliai stalčiuje slepiamą baltapūkę mergaitę su kvailomis svajonėmis.

Paradoksiškas šuo puola egzaminų aukas

Egzaminai, egzaminai, egzaminai... Rusčiosios mokytojos lūpuose. Pasiruošimas egzaminams kiekvieno abituriento galvoje. Regis, vos prieš kelias akimirkas visi drauge plėšėm dainas, kad liko dar šimtas dienų. Nebeliko. Nebeliko nieko, mielieji. Tik fotografijos su linksmų jaunuolių atvaizdais. O dabar galva plyšta nuo įvairiausio niekalo. Donelaitis, Maironis ir dar kažkoks dėdulė be plaukų. Puikiai atsimenu tą dieną, kai mokytoja liepė jį įsidėmeti: "egzaminams prireiks". Įsidėmėjau. Storas, solidus, tačiau senas. Regis, stovėjo su knyga rankose. Ir jo švarkas buvo pilkas su rusvais langeliais. Keista. Puikiai galiu jį apibūdinti. Nuotraukoje švietė saulė, kurios nesimatė. Bet tai supratau iš ant veido nusėtų, lyg strazdanos, prakaito lašiukų. Ir plikė žvilgėjo lyg "tarybinio kareivio kerzai". Vieną žinau puikiai. Literatūrą jis dievino. Keistuolis. Reikia mokėti mėgautis knygomis, o ne jas dievinti...

Gaila, aš nemoku. Esu keista lyg tas dėdulė, kurio pavardės nėra mano galvoje. Egzaminai jau kutena nosies galiuką. Kartais net jaučiu, kaip jie aštriu nagu mane baksteli. Tada aš jiems trenkiu per nagus ir vėl užsiimu bereikšmiai dalykais. Ne visai bereikšmiai. Taip atrodo tik mano mokytojams ir tėvams. Deja, ne man. Žinau, nuo mokymosi lygio priklausys mano gyvenimas. Mano ateitis. Tačiau, juk kiekvienas esame savo likimo kalviai. Ir man nepatinka, kad mano kūjį nori atimti nuobodus ir sausas istorijos vadovėlis. Ir į priekalą kesinasi visokios diagramos, hidrogramos ir kitokie procentiniai uždavinukai. Aš tiesiog noriu, kad mane suprastų. Žinoma, toji svajonė, kad būčiau pastebėta ir įvertinta, jau beveik ranka pasiekama. Gaila, kad mane įvertino ne tie žmonės. Ir kad tai žinau tik aš viena. Ir nenorėčiau mirti kaip daugelis pasaulinių talentų, kurie liko įvertinti tik tada, kai kirminai jau buvo bebaigią graužti paskutinius kūno likučius. Tikriausiai persistengiu, kai save iškeliu ir sulyginu su mikelandžalais, šekspyrais ir panašiai. Bet juk ir jie savimi tikėjo. Ir aš tikiu. Reiškia, mes esame panašūs, tik gimėme skirtingu laiku.

Kartais pagalvoju apie savo ateitį. Ir tik tada suprantu, kad esu avinas. Su didžiuliais riestais ragais. Aštriais. Tačiau su švelnia vilna. Kaip ir anksčiau minėjau, esu kažkas keisto. Pasimetusi, tačiau puikiai žinanti, ko noriu iš šio krizėje besimurkdančio pasaulio. Taip ir laukiu tos akimirkos, kai tėtis paplekšnos man per petį ir tyliai pasakys: "Šito iš tavęs nesitikėjau". Ir su pasididžiavimu akyse supras, kad klydo. Ech... kai mama sako, kad negalvoji apie savo ateitį, velniškai klysta. Galvoju, tik niekas to nežino. Galvoju tyliai. Nėra reikalo niekam žinoti, kas su manimi bus po savaitės ar dviejų. Tai mano gyvenimas. Ir ši avelė neleis paliesti savo vilnos jokiam kalvio instrumentų vagišiui.

Klysti žmogiška. Aš padariau klaidą, kad vietoje fizikos vadovėlio, turėjau pieštuką ir popieriaus lapą. Bet tai mane nuramindavo. Ir atitraukdavo nuo šurmulio, nuo problemų ir rutinos. Gaila, kad lietuvių kalbos egzamine pieštukas man nepasakys, kas tas plikas rašytojas.

Vis pamąstau, kad reikia ruoštis toms visų abiturientų kankinimo dienoms. Bet negaliu. Noriu, bet negaliu. Kaip sako mano klasiokė: "neprivalges- nebeprilaižysi". Bet kartais juk skaunu, pirštų galiuku užkabinti "mokslakošę".

Savaitgalis buvo suplanuotas ir paskirtas anglų kalbos gramatikai. Bet ji tikriausiai nepasibeldė į mano duris. Arba išsigando. O gal suprato, kad Sigitas Parulskis su "Vėju mano akyse" ją įveiks. Tikriausiai taip ir buvo. Įveikė. Tik puodelis saldžios kakavos atitraukdavo nuo knygos eilučių. Perskaičiusi supratau, kad pasielgiau teisingai. Taip, nesimokydama anglų kalbos pasielgiau teisingai. Dedu sau plusą, nes ruošiausi lietuvių kalbai. Paradoksalus tas mano gyvenimas.

Kai jau atrodo, kad gyvenu tyliai ir laimingai be jokių problemų, mane pasiveja šuo. Su tokiais nasrais, kad prarytų mano molinę skulptūrėlę nuo rašomojo stalo. Seilės tykšta į visas puses. Bet akyse keistos kibirkštėlės. Lyg saktų: nesitikėjai, Družbanai?". Tikrai. Nesitikėjau. Niekada nesitikiu išvysti Paradoksą- šunį, nors ir žinau, kad ilgam neišsiskirsim. Geras čiūcik, tik tiesiog visada atsiranda ten, kur labiausiai nesitiki jo sutikti. Jis lyg katinas iš senosios animacijos. Katinas, kuris vaikšto vienas. Nei pagausi, nei uždarysi kambaryje.

Liko vos keletas dienų. Iki EGZAMINŲ. Brrr... O ką veikiu aš? Rašliavoju visokias nesąmones apie egzaminus, šuniukus ir šiaip gyvenimą. Verčiau pasimokyčiau. Nors truputėlį lyžtelėčiau mokslų skonio. O žinot, kad jūs nei kiek ne geresni už mane? Vietoje to, kad ieškotumėte, kas tas dėdė su žvilgančiu pakaušiu, skaitote tai, ką aš rašau.

Projektas „Mokykla“

Solidi mergaitė su akinukais ant riestos nosytės. Jaunuolis išpešiotais marškiniais iš aptemptų džinsų. Jo suolo draugas languota liemene ir apgraužtu pieštuku rankoje. Išsiblaškiusi, strazdanota, nenurimstanti vietoje ugniaplaukė. Plona it lenta, apie manekenės karjerą besvajojanti, obuolį kramsnojanti panelė. Klasės gale būrelis varnų vartančių naują „Žmonių“ žurnalą. Jas apgalbantys vaikinai, besiginčijantys, kuris lydės iki namų surūgėlę, tačiau visų mėgstamą blondinę. Ir daugelis kitų, pasinėrusių į savus pasaulius abiturientų. Franco McCourto žodžiai: „Jiems nerūpi nei tavo nuotaika, nei tavo galvos skausmas, nei tavo rūpesčiai. Jie turi savo problemų, ir tu esi viena iš jų. Atsargiai, mokytojau. Nevirsk problema savo moksleiviams. Jie tave sutvarkys.“. Į šiuos kelis sakinius telpa viso pasaulio moksleiviai.

Penkias dienas per savaitę su ta pačia šypsena veide Kristina šuoliuoja į mokyklą. Ji yra iš tų, kuriems nesvarbu, jog neatliks namų darbų, ji turi pertraukas, per kurias galės „nukopijuoti“ atsakymus iš klasės draugų. Pasitikinti savimi, leidžianti sau vakarais ilgai plepėti telefonu, nesirūpindama, kad po kelių valandų miego jai teks rašyti matematikos kontrolinį. Ji laiminga. Žino, kad vėl susitiks su draugais, galbūt neis į paskutinius pamokas, kad nulėktų į pamėgtą kavinukę. Visiems atrodo, kad ji nuostabi. Tačiau šypsena jai tik leidžia mintimis nusikelti į vakarykštę naktį, į gilius atodusius ir prisilietimus prie šlapios pagalvės. Niekas nežino, kad jos mama susitikinėja su jos auklėtoju. Tačiau ji, laimingoji Kristina, niekam neleis įsilaužti į jos vidų.

Aš. Mergiotė, stebinti kitus. Man patinka stebėti žmogų, kuris nežino esąs matomas. Tuomet spėliuju apie ką jis svajoja arba ką valgė pusryčiams. Kvailas, tačiau smagus užsiėmimas. Išblaškytas mintis užrašinėju sąsiuvinyje, kol mane pertraukia rusti mokytoja, sakydama, kad susikauptiau. Nemoku susikaupti. Nemoku būti rimta. Nemoku anglų kalbos gramatikos. Bet išmoksiu. Rytoj. Dabar noriu netrukdoma „peckelioti“ į savo užrašinę.

Marius ir Justas- neišskiriami draugai. Kartu lankė vaikų darželį, mokėsi toje pačioje klasėje, visas dienas leido kartu. Atrodo, tobula draugystė. Tačiau, Justas įsimylėjo. Klasės išsiblaškelė užvaldė jo mintis. O Marius svajoja apie naują kompiuterinį žaidimą. Abu turėjo savo naujuosius troškimus, tačiau nė vienas nesidalino mintimis. Savyje nešioja paslaptis. Iki tos lemtingos dienos.

Nedidelio miestelio mokyklėlė. Tačiau su puikiais žmonėmis. Mokytojai, mokiniai, psychologė, virėjos, valytojos ir jis. Naujokas. Mokytojas. Jaunas, žavus, neseniai baigęs mokslus, visų mergaičių svajonė. Jis tapo visų draugu. Užkalbindavo net nusiminusį vaikiūkštį, niūriai šliumpsintį koridoriumi. Juo pasitikėjo visi, dalinosi savo paslaptimis, prašė patarimų. Tačiau veltui. Pasirodo, jie tebuvo tik naujasis vaikino projektas. Jis norėjo įsiskverbti į mokyklos vidų ir

sukurti knygą, vertą bet kokio amžiaus skaitytojų dėmesio. Mokiniai sužinojo vienas kito paslaptis.

Kelias dienas mokykloje tvyrojo keista atmosfera. Stebint iš šono atrodė, lyg visi vaikščiotų nuogi, lyg neturėtų už ko pasislėpti. Tačiau pamažu viskas pradėjo rimti. Skambūs klegesys užpildė tylą. Tačiau mokiniai nuoskaudos nepamiršo. Niekada nepamirš. O mokytojas? Ko gero, taip pat. Ignoravimas, bėgimas iš pamokų, išdaigų krėtimas- atpildas už išdavystę. Pirmosiomis darbo savaitėmis jis švytėjo energija, o dabar kiekvieną dieną tamsėjo jo paakiai, vėl pradėjo rūkyti, ateidavo nesiskutęs. Mokytojas, kuriuo pasitikėjo visi, dabar bijo pažvelgti vaikui į akis. Jis tapo nereikšmingu kabineto daiktu.

Pasibaigus žiemos atostogoms, vaikai grįžo į mokyklą laimingi. Kristina, Justas, Marius ir keletas kitų vėl norėjo pasikalbėti su juo. Mokytoju. Norėjo išsiaiškinti, norėjo išdavystėje įžvelgti gėrį. Tačiau pavėlavo. Mokytojo jau nebebuvo.